

Bevezető

Régi életképet idéznék fel: valamikor szokása volt a gyermekeknek, hogy olvasás ürügyén mindannyian összekupacolódtak valahová. Többnyire a családi ágyba apával együtt: olvasásra, lexikonok lapozgatására, képek nézegetésére. Mert apjuk - önmaga tekintélyét rombolva - időnként azt válaszolta a szűnni nem akaró *miért?* kérdésekre, hogy ő ugyan sok mindent tud a világról, de az ő feje se káptalan, sőt lexikon se. És a gyermekek - menekülvén a káptalan-, lexikonfejű apa képzetétől -, sertepertélve vették elő a könyveket.

Volt, aki külön térbe vonulva olvasott; csak úgy, magában. De ha érdekességre lett bármelyikük, ha nem tudta magában tartani az élményt, megosztotta a kupacba gyűttekkel. A legkisebb, aki még az olvasás technikai készségeit nem sajátította el, elővette a ronggyá olvasott mesekönyvet, az illusztrációk alapján döntötte el, melyiket szeretné felhangosítani. Mutatóujjával követve a sorokat „olvasta” hangosan és fejből. Időnként azonban megkérdezte az olvasni tudóktól, hogy „Nézd csak meg, mit ír itt? Ugye, én is pont azt olvasom, ami itt le van írva?” Így olvasott, így írta újra az olvasottakat nagy gyönyörűséggel és belefeledkező élvezettel, pedig csak néhány betűt ismert, leírni pedig csak a saját keresztnévét tudta, azt is nagy ákombákomokkal.

Én ezekből a történetekből többnyire kimaradtam: ültem a konyha egyik sarkába menekített számítógép előtt, igyekeztem nem figyelni arra, hogy mi minden történik a hátam mögött. De egy-
vasás folyt éppen, és én a tettem nagy igyekezetkor még kisfiú volt – hí-kupacoljak magam is. nal, csak épp írok valamit, fejeztem. Akkor kérdezte gel és őszinteséggel, amire pesek, hogy: „De anyu! Mi lesz veled, ha folyton csak írsz, és nem olvasol semmit?” Gyakran eszembe jut ez az intelem, ha utolér az írás kényszere, netalán gögje.

„De anyu! Mi lesz veled, ha folyton csak írsz, és nem olvasol semmit?”

szer, amikor kupacol-saját betűimet pötyögtel, nagyfiam – aki akvott, hogy bújjak oda, Mondtam, hogy azon-amit sietősen be kell meg olyan bölcsesség-csak a gyermekek ké-

A Magiszter szerkesztésekor viszont az olvasás-(újra)írás együttvalóságát és elválaszthatatlanságát igencsak megtapasztalhattuk a maga rétegzettségében. Mert olvasván az írásokat, gyakorta töprenkedni kellett, hogy vajon azt és úgy olvassuk-e, ahogyan le van írva? És ahhoz, hogy az olvasás-írás ne idegenüljön el egymástól áthidalhatatlanul, az írókkal is egyeztetni kellett a leírtakról, arról, hogy miként is olvassuk, ki hogyan értheti/értheti; ezt követte helyenként a szó szerinti újraírás és újraolvasás. Tehát szerzők és szerkesztők sora többedízíglén írta és olvasta azzal a jó szándékkal, hogy útjára engedhesse a Magiszter e számát a mindenkinek felkínált olvasás-írás lehetőségeként.

Fóris-Ferenczi Rita